

EL TEMPS

S'Olivera

En les pàgines interiors d'aquest exemplar els lectors trobaran un article sobre una hipotètica Olivera balear. Veuran, però, que aquest tema no s'ha enfocat des del seu vessant polític-orgànic. És a dir, s'ha fugit de les declaracions dels representants oficials dels partits polítics, i s'ha buscat allò que n'opina sobre aquest tema una part significativa de la societat civil. Es tracta d'iniciar un debat al voltant de la idea d'uns "mínims de país" que invita a la reflexió. Un debat que tot i que avui és encara força incipient, caldria afrontar amb certa seriositat.

Es donen a la societat balear un seguit d'ingredients polítics que el fan imprescindible. Quan el legislador va fer l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears (1983) va creure que els mínims hi eren presents. I formalment és ben cert que hi són: llengua catalana, institucions pròpies... Però tot això no són més que belles paraules que en la seua majoria encara a hores d'ara s'han d'omplir de contingut. També fa deu anys que existeix la Llei de Normalització Lingüística i és sistemàticament incompleta per les institucions, per les mateixes que la van crear. Les Balears tenen un cert autogovern, però també és veritat que s'ha aprovat una reforma (1991) que van fer avortar a Madrid una part dels mateixos que la impulsaren a les Balears. Tretze anys després, les Balears i Pitiüses haurien d'iniciar un ampli debat precisament al voltant de la suficiència o insuficiència d'aquest grau d'autonomia. Un debat que responga a si els ciutadans balears volen continuar com fins ara o volen ser reconeguts i considerats jurídicament i políticament com a comunitat històrica.

Però en aquests moments, a les Balears, amb prou feina trobaríem dos partits polítics que coincidiren en aquests "mínims de país". Així, doncs, sembla que no és gens aventurat dir que

és imprescindible que la societat civil òbriga un debat per saber què volen ser les Balears i Pitiüses. Un debat que abraça també indefugiblement els partits polítics. Un debat on es decideix d'una vegada si hi ha d'haver o no allò que se'n diu un "projecte de país".

Els partits polítics, orgànicament, han defugit sempre aquesta qüestió. Des del 1977 no hi ha hagut cap intent de debat seriós sobre el que ha de ser aquest territori. I ja en fa vint anys, d'això. Als nostres representants, els convé reflexionar-hi. Però és la societat civil la que ha de forçar aquesta reflexió, que s'hauria de basar sobre fonaments com la llengua, la cultura, la història, la geografia, l'economia... Ara bé, es pot sentir interessat per aquest punt de vista

el sector social que representa el PP? Atenent la preocupació mostrada fins ara per aquests temes, és difícil.

No es tracta, doncs, tant de demanar una Olivera, com de reclamar una reflexió pública sobre aquests "mínims". Una "Olivera de reflexió" urgent, de la qual quedaria exclòs, ben segur i per voluntat pròpia, el canyellisme més cavernícola.

Fa vint anys teníem reflexions teòriques sobre el país. D'exemples, no

en falten: Josep Melià, Fèlix Pons, Antoni Tarabini, Isidor Marí, Sebastià Serra, Miquel Duran, Antoni Serra, Andreu Murillo, Gregori Mir i molts altres. Avui, malauradament, aquest camp és verge. Però quan es parla de mínims es parla també d'un ventall que agafa des de la moderació de l'ex-president Cristòfol Soler fins a l'independentisme, passant per l'esquerra, la dreta i el centre, les ONG o els no nacionalistes amb sentit de comunitat. Hi són tots, hi són els mínims i és la sintonia... Que l'esperança no es convertesca en desesperació. ■

"Fa vint anys teníem reflexions teòriques sobre el país: Josep Melià, Fèlix Pons, Antoni Tarabini, Isidor Marí, Sebastià Serra, Miquel Duran, Antoni Serra, Andreu Murillo, Gregori Mir... Avui, malauradament, aquest camp és verge."